

howto

สู่ความสำเร็จ ด้วยศาสตร์แห่งการ บริหารจัดการ โชค

ทาคาโอะ ยาสึตะ เขียน
มาลี ศรีวรรกุล แปล

นี่คือหนังสือที่จะไขความลับของ “โชค”
เพื่อให้คุณลดความรุนแรงจากโชคร้าย
เพิ่มผลกำไรจากโชคดี และส่งต่อโชคนี้ให้ทุกคน

เขียนโดยผู้ก่อตั้ง
“ดองกิโฮเต้”

มหาเศรษฐี
ผู้สร้างยอดขาย
2 ล้านล้านบาท

ด้วยการบริหาร
จัดการโชค

運 ドン・キホーテ創業者「最強の遺言」

howto

สู่ความสำเร็จ ด้วยศาสตร์แห่งการ บริหารจัดการ โชค

運 ドン・キホーテ創業者「最強の遺言」

ตากาโอะ ยาสึดะ

เขียน

มาลี ศรีวรรกุล

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สู่ความสำเร็จด้วยศาสตร์แห่งการบริหารจัดการไซโด
運 ドン・キホーテ創業者「最強の遺言」

howto

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Amarin HOW-TO

UN "Don-Quijote" Sogyosha Saikyo no Yuigon by YASUDA Takao
Copyright © 2024 SEEDS Co., Ltd.
All rights reserved.
Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2024.
Thai translation rights in Thailand reserved by AMARIN CORPORATIONS PUBLIC COMPANY LIMITED
under the license granted by SEEDS Co., Ltd.
arranged with Bungeishunju Ltd., Japan
through Eric Yang Agency, Inc., Korea.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8186-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการ กุลภา หวลกระสินธุ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ กอบพร ธีรเจริญสกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์
คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ณัฐฐรี อุทราจา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

“โชค” เป็นความเชื่อที่อยู่คู่กับคนไทยมาช้านาน เราล้วนถูกปลูกฝังกันมาตั้งแต่เด็กว่า “โชค” เป็นเรื่องของชะตาฟ้าลิขิต มนุษย์ธรรมดาๆ อย่างเราหรือจะฝืนโชคชะตาได้

แต่หนังสือเล่มนี้จะพลิกความคิดเรื่องโชคของคุณให้เปลี่ยนไปตลอดกาล

ทาคาโอะ ยาสุตะ เป็นผู้ก่อตั้งร้านขายสินค้าที่สร้างตำนานไปทั่วโลกอย่าง “Don Quijote” (ดองกิโฮเต้) เขาคือชายผู้ได้คลีนแท่ง “โชค” มาอย่างโชกโชน ได้ศึกษา ทดลอง และพิสูจน์ด้วยตัวเอง มาเป็นที่เรียบร้อยแล้วว่า “โชค” ไม่ใช่เรื่องของฟ้าประทาน แต่กุญแจสำคัญที่ทำให้ “ดองกิ” ประสบความสำเร็จอย่างทุกวันนี้เพราะเขาบริหารจัดการโชคได้ ชายผู้นี้ไม่เคยปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามยถากรรม แต่จะคอยลับประสาธสัณฆ์เพื่อสอดส่ายตามองหาโชคอยู่เสมอ ที่สำคัญเขาไม่เคยตัดพ้อเมื่อโชคร้ายมาเยือน เพราะเชื่ออย่างสุดใจ

ว่าโชคไม่ใช่สิ่งที่ เป็น “ชะตากรรม” แต่เป็นสิ่งที่ควบคุมได้โดยขึ้นอยู่กับ
ทัศนคติของมนุษย์

นี่จึงไม่ใช่สาวทูลสอนเทคนิคการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ
หรือรวมบทเรียนบนเส้นทางกว่าจะผงาดขึ้นมาเป็นร้านค้าปลีก
อันดับหนึ่งของดองกิโฮเต้แต่อย่างใด หากแต่เป็นหนังสือที่พูดถึง
ความสำเร็จของคนคนหนึ่งซึ่งกลายเป็นเศรษฐีระดับล้านล้านเยนได้
ด้วย “การบริหารจัดการโชค” ล้วนๆ

และไม่ว่าคุณจะเป็นใคร กำลังเจอวันที่ดีหรือคืนที่ร้าย เพียง
แค่ฝึกฝนวิธีคิดในเล่มนี้เข้าไป คุณก็จะควบคุม “โชค” ได้ด้วยตัวเอง
เช่นเดียวกัน

howto

คำนำผู้เขียน

“โชค” เป็นหัวข้อที่ไม่มีวันสิ้นสุดสำหรับผม ซึ่งผมตั้งใจจะพูดถึงเรื่องโชคไว้เป็นผลงานทั้งท้ายของชีวิต นอกเหนือจากงานหลัก (การบริหารธุรกิจ) เรื่องราวเกี่ยวกับ “โชค” ในหนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือน “คำสั่งเสีย” ของผม

ในหนังสือเล่มนี้ ผมจะแบ่งปันทุกสิ่งเกี่ยวกับโชคที่ได้เรียนรู้จากชีวิตและธุรกิจ หวังว่าคุณจะซึมซับมันให้ได้มากที่สุด หากผมส่งมอบความกล้าหาญ ความหวัง และความสุข แม้เพียงเล็กน้อยให้แก่ผู้อ่านผ่านทางหนังสือเล่มนี้ได้ ก็คงเป็นเรื่องที่น่ายินดีเกินคาดแล้ว เพราะเชื่อว่าไม่มีวิธีไหนที่ผมจะทำประโยชน์ให้กับสังคม และตอบแทนผู้อื่นได้นอกจากอาชีพหลักของผมอีกแล้ว

ทาดาโอะ ยาสุตะ

สารบัญ

บทนำ	ที่มาของปาฏิหาริย์ที่ดองกิโฮเต้สร้างขึ้น	1
	• สร้างสถิติยอดขายและกำไรเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง 34 ปี	1
	• สมัยเป็นเด็กผมต้องเผชิญกับภัยพิบัติ ความยากลำบาก และการต่อสู้ดิ้นรนตลอดเวลา	2
	• เริ่มต้นจาก 0 สูการสร้างบริษัทยอดขาย 2 ล้านล้านเยน	4
	• คุณควบคุมโชคชะตาของตัวเองได้	5
	• “ความจริงอันยิ่งใหญ่” เกี่ยวกับโชค ที่ไม่มีใครพูดถึง	7
	• หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตจริง ที่มีโชคมาเกี่ยวข้อง	8
	• ถ้าโชคส่วนบุคคลไม่ดี ก็จะทำอะไรไม่สำเร็จ	8
บทที่ 1	ผจญภัยสู่ดินแดนแห่งโชคกลาง ที่ยังไม่เคยถูกสำรวจมาก่อน	10
	• หยุดความคิดเดิมๆ เกี่ยวกับเรื่อง “โชค”	11
	• ความรู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยกตั้งแต่สมัยเด็ก	12
	• ความล้มเหลวในวัยเยาว์	14

• การดำเนินธุรกิจอันไร้หลักจริยธรรมที่ได้เรียนรู้กับตัวเอง	15
• ก้าวพลาดเพียงครั้งเดียวก็อาจกลายเป็นคนไร้บ้านได้	16
• สิ้นสุดวันเวลาของการไม่มีงานเป็นหลักแหล่ง	18
• แนวคิดเกี่ยวกับ “โชค” ที่จริงแท้แน่นอน	19
• ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลามด้วยการใช้กลยุทธ์ “ซื้อห้าม”	20
• คิดหาทางออกด้วย “ก้นบึ้งของจิตใจ”	21
• เหตุใด “ปาฏิหาริย์” จึงเกิดขึ้นกับผู้ชนะเพียงหนึ่งเดียว	23
• สิ่งที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิต 370 ปี	26
• มีบางสิ่งบนโลกที่การศึกษายังอธิบายไม่ได้	27
• ความแตกต่างระหว่างโชคระยะยาวกับโชคระยะสั้น	28
• โชคเป็นศาสตร์ที่ซับซ้อนที่สุด	29
• ฉบับ “ประสาธน์สัมผัสรู้โชค” ให้คมชัดยิ่งขึ้น	30
• 6 ปีที่เต็มไปด้วย “เมล็ดพันธุ์แห่งความสำเร็จ” และ “ต้นกำเนิดของความสำเร็จ”	30
• พลังแห่งความเชื่อในโชคชะตา	32
• สมมติฐานว่าความท้าทายนำมาซึ่งโชค	33
• ศาสตร์แห่งโชค : กฎจำนวนมากคืออะไร	34
• เจ้ามือแห่งโชค	36

บทที่ 2 เพิ่มโชคดีและลดโชคร้ายให้มากที่สุด

39

- คนโชคดีคือคนที่ใช้โชคทั้งหมดที่มีได้อย่างเต็มที่ 40
- เคล็ดลับในการควบคุมโชคทั้งหมดของคุณ 41
- บทเรียนที่ได้รับจากการรับมือการประท้วง
ของคนในพื้นที่ 42
- อดทนต่อการถูกโจมตีจนตัดสินใจว่า
“ถึงเวลาต้องปกป้องตัวเองแล้ว” 44
- การลดโชคร้ายโดยการ “เพิ่มโชคดีให้มากที่สุด” 45
- “ไม่ว่าจะล้มเหลวกี่ครั้งก็ตาม
ขอแค่มี “ชัยชนะถล่มทลาย” ก็พอ 46
- ผู้คนมักอ่อนไหวต่อความสูญเสีย
แต่ไม่อ่อนไหวต่อชัยชนะ 48
- “กลยุทธ์แบดเจอร์” เป็นมาตรการหลักเลี่ยง
เหตุฉุกเฉิน 49
- เก็บตัวอยู่ในถ้ำเพื่อเลี่ยงโอกาสกลับมา
พลิกสถานการณ์ 50
- โชคจะมาเยือนเมื่อคุณ “มองอย่างพินิจ
พิเคราะห์” 51
- ความสำคัญของการกล้า “ตัดใจขาดทุน” 53
- วาดภาพสถานการณ์ความล้มเหลว
ไม่ใช่ความสำเร็จ 57
- การตัดใจขาดทุนมีค่าเท่ากับพันริ้ว
แต่การลองทำท่ายอีกครั้งอาจมีค่าหมื่นริ้ว 58
- คนที่ทำผิดพลาดร้ายแรง 58

**บทที่ 3 “การต่อสู้เชิงรุก” “ความท้าทาย”
และ “การมองโลกในแง่ดี”
เงื่อนไขหลัก 3 ประการของการสร้างโชค 62**

- อัตราส่วนครอสโอเวอร์ระหว่างค่าเฉลี่ย
การตีบอลกับ RBI คืออะไร 63
- ความเสี่ยงที่ใหญ่ที่สุดคือ
การไม่รับความเสี่ยงใดๆ เลย 64
- การเข้าซื้อกิจการทางธุรกิจจะถูกคัดค้าน
จากแทบทุกคน 66
- “โจมตีอย่างรวดเร็วพร้อมกับป้องกันอย่างมั่นคง”
แทนที่จะเป็น “ป้องกันอย่างมั่นคงพร้อมกับ
โจมตีอย่างรวดเร็ว” 68
- “โชคความ” เกิดขึ้นกับผู้กล้าเท่านั้น 69
- “ลงมือทำ” ก่อน แล้วจึง “คิดให้รอบคอบ” 71
- คำแนะนำของ “ผู้ประกอบการตลอดชีวิต” 73
- ไม่ใช่บริหารความเสี่ยง แต่เป็นบริหาร
การผจญภัย 74
- หลักฐานที่พิสูจน์ว่าผู้มองโลกในแง่ดี
จะประสบความสำเร็จเสมอ 76

- คอลัมน์ที่ ① การปฏิวัติด้วยคนเพียงคนเดียว 79**
- ตัวแทนระบบการเมืองเดิมเป็นฝ่ายที่ต่อต้าน
เช่นนั้นหรือ 79

○ ความเจ็บปวดจากความเหงาและโดดเดี่ยว	81
○ จุดแข็งที่ได้มาจากการเป็นคนไม่มีอะไร	82

บทที่ 4 สิ่งที่น่าโชคร้ายมาให้ 84

• หากไม่รู้ คุณจะโชคร้าย	85
• ก่อนจะพูดถึงกลยุทธ์และยุทธวิธี ให้เข้าสู่โหมดต่อสู้เต็มรูปแบบเสียก่อน	86
• ประณามบริษัทที่รับเงินเดือนและให้ความสำคัญ กับการไม่เผชิญความเสี่ยงเป็นอันดับแรก คือสิ่งที่ทำลายบริษัทญี่ปุ่น	88
• ความสุขของผู้ด้อยโอกาสและโคกนาฏกรรม ของคน 1%	90
• คนที่แค่คุยด้วยก็มีแต่เสียกับเสีย	92
• หลีกเลียงคนที่ชอบโทษผู้อื่น	93
• ภูตแห่งโรคระบาดของคนที่ชอบโอ้อวดตัวเอง ให้ดูยิ่งใหญ่เกินจริง	94
• สู้ตายแล้วก็ไม่มีใครเข้าใจตัวตนของคนอื่น ได้อย่างแท้จริง	95
• “การใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์” สำคัญอย่างไร	97
• จงเป็น “ผู้มีความสามารถในการรักษา ระยะห่าง”	98
• การไม่ตระหนักถึงความน่ากลัว ของความอิจฉาริษยาจะนำมาซึ่งโชคร้าย	100

• “ความอิจฉาริษยา” เป็นดั่งคำสาป	102
• ไม่ยุ่งเกี่ยวกับโหราศาสตร์ทั้งหมด	102
• เมื่อหยินถึงจุดสูงสุด หยางจะเข้ามาแทนที่	103
• “เผด็จการ” ทำให้โชคเสื่อมถอยลงอย่างแน่นอน	105

คอลัมน์ที่ ② การสูญเสียความไว้วางใจ	
และการส่งสมความไว้วางใจ	108
○ จุดเปลี่ยนระหว่างความสำเร็จ	
กับความล้มเหลวในฐานะเจ้าของธุรกิจ	108
○ ควรเลือกรับผลกำไรระยะสั้น	
หรือเลือกรับความไว้วางใจจากลูกค้าดี	109

บทที่ 5 หลักสำคัญที่สุดคือ “การสลับมุมมอง” 111

• ก่อนอื่น “การสลับมุมมอง” คืออะไร	112
• ลองเปลี่ยนจุดยืนของคุณ	113
• ผู้คนจะไม่มาหาคุณจนกว่าคุณจะทำจัด	
ความเห็นแก่ตัวและอึดตาออกไป	114
• “การไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน	
และมีความซื่อสัตย์” นำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรือง	115
• เหตุใดบริษัทจึงยึดหลักการ “ลูกค้าต้องมาก่อน”	117
• “การตั้งโซวสินค้าแบบอัดแน่น”	
และ “ป้ายแสดงสินค้าละลานตา”	118
• การค้นพบ “ตลาดกลางคืน”	119

• มองเห็นยาก หยิบยาก หาซื้อยาก	120
• เหตุใดต้องไปถึง “ไร้คู่แข่งไม่ว่าจะไปไหนก็ตาม”	121
• คนที่ชอบโทษผู้อื่นจะมี “กลุ่มอาการคิดจากมุมมองอื่นไม่ได้”	122
• ความลับของการเล่นไพ่จนกระทั่งจบคือการคิดจากมุมมองอีกด้าน	123
• “อภิปัญญา” บวกกับ “การสลับมุมมอง”	125
• เซนเซอร์คือ “จุดเปลี่ยนของโชค”	126
• การยอมรับความคลุมเครืออย่างอดทน	127

คอลัมน์ที่ ③ สมมติฐานมักจะผิดเสมอ 131

○ ความเหมือนที่แตกต่างระหว่าง “ความหลงใหล” กับ “ความยึดติด”	131
○ “เตรียมการล่วงหน้า” แทนที่จะ “แก้ไขภายหลัง”	133
○ ความสัมพันธ์ระหว่างการเตรียมการล่วงหน้ากับการรับมือต่อความเปลี่ยนแปลง	134

บทที่ 6 วงล้อแห่ง “โชคส่วนรวม” 136

• สร้าง “อัตราเงินเฟ้อที่ไม่มีใครเหมือน” โดยใช้ประโยชน์จากภาวะเงินฝืด	137
• พลังดึงดูดผู้คนให้เข้าสู่วังวนแห่งความหลงใหล	139

• “โชคส่วนรวม” ที่เกิดขึ้นชั่วขณะ และ “โชคส่วนรวม” ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง	141
• เหตุใดเราจึงควรมี “การมอบอำนาจ”	143
• แทนที่จะ “สอน” พวกเขา จง “ปล่อยให้ พวกเขาทำเอง”	144
• การมอบอำนาจกลายเป็นจุดเริ่มต้น ของโชคโลกอันยิ่งใหญ่	145
• ตราประทับของ “เอชหมายเลข 4” มุ่งเน้นที่ความหลากหลาย	147
• กีบดักของความสามารถในการขยายธุรกิจ	148
• การตระหนักถึง “อริปไตย” และแนวคิด เรื่อง “AND”	151
• การเสียสละตนเองเท่านั้นจึงจะพบทางรอด	152
• การมอบอำนาจและการจัดการร้านค้าตามแผนก มีส่วนช่วยฟื้นฟูร้านค้าปลีกเช่นกัน	154
• แก่นแท้ของ “การมอบอำนาจ” มีขอบเขต ที่แคบแต่ลึก	155
• ไม่ใช่ “ความสำเร็จของผม” แต่เป็น “ความสำเร็จของพวกเขา”	156
• ญี่ปุ่นในปัจจุบันถูก “โชคส่วนรวม” ละทิ้งไป	159
• ผลข้างเคียงและหลุมพรางของ “โชคส่วนรวม”	161
• ผมสร้าง “เกินริว” ขึ้นมาเพื่อให้สูญเสีย “โชคส่วนรวม”	162

คอลัมน์ที่ ๔ ปรัชญาองค์กร “เกินริว”

คู่มือการยกระดับ “โชคส่วนรวม”	165
○ บริษัทที่มีวิสัยทัศน์และเกินริว	166
○ “Built to Last” เป็นหนังสือเกี่ยวกับ “โชคส่วนรวม”	166
○ รูปแบบเซนโตรี่ที่อาจทำให้ “โชคส่วนรวม” ถดถอย	167

บทที่ 7 วิธีสร้าง “องค์กรแห่งโชคส่วนรวม” ที่พึ่งพาและขับเคลื่อนได้ด้วยตัวเอง 169

• ครึ่งก้าวของพนักงาน สำคัญกว่าหนึ่งก้าว ของผู้บริหาร	170
• วิธีถ่าย “เวทมนตร์แห่งโชคส่วนรวม”	171
• ไม่มีความสามารถใดยิ่งใหญ่ไปกว่า “บุคลิกภาพ”	172
• ความสามารถที่แท้จริงคือ “พลังแห่งการขับเคลื่อนองค์กร”	173
• ขอบคุณพนักงานของเราจากใจจริง	175
• ธุรกิจค้าปลีกคือ “โรงละครยอดเยี่ยม”	175
• บรรเลงทำนองและจังหวะแห่งชัยชนะให้กึกก้อง	176
• “เล่นเกมด้วยกัน” ความพิเศษเฉพาะตัว ที่ไม่เหมือนใคร	178
• “สภาวะความคลั่งไคล้ของกลุ่ม” คือธรรมชาติ ที่แท้จริงของ “ห่วงโซ่แห่งปาฏิหาริย์”	180

• “D-Tetsu” อันโด่งดังของดองกิโฮเต้	181
• เรามาร่วมกันสร้างอนาคตที่สวຍงามกันเถอะ	183
• ความหลากหลายคือข้อกำหนดเบื้องต้น ของ “องค์กรแห่งโชคส่วนรวม”	185
• เราจะสร้างศักยภาพในที่ทำงานให้แข็งแกร่ง และเหนือใครได้อย่างไร	187
• สิ่งที “นักแสดงของดิสนีย์แลนด์” และ “เพื่อนร่วมงานของดองกิ” มีเหมือนกัน	188
• “คำขอบคุณและคำร้องขอ” แทน “คำแนะนำ และคำสั่ง”	189
• เมื่อเกิดภัยพิบัติ พนักงานในพื้นที่จะจัดการ ได้อย่างอิสระ	191
• “การประชุมรับฟัง” เพื่อสร้างแรงจูงใจ	192
• เผด็จการนำไปสู่ความเสื่อมถอย และการล่มสลายขององค์กร	193
• สิ่งทีเลวร้ายที่สุดคือการบังคับลูกน้องให้เกิด “ความกลัวและเชื่อฟัง”	196
• ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่าง “ผู้ประกอบการ ที่โชคดี” กับ “ผู้ประกอบการที่โชคร้าย”	198

คอลัมน์ที่ ๕ “เกินรวิร” คือสุดยอดหลัก	
“การฝึกฝนทักษะใหม่” หรือไม่	201
o ดองกิจะถูกใช้เป็นสื่อในการสอนที่โรงเรียน	
ธุรกิจฮาร์วาร์ด	201
o การเรียกร้องให้ “ฝึกทักษะใหม่”	202

บทที่ 8 ชัยชนะถล่มทลาย 204

• ชัยชนะถล่มทลายคืออะไร	205
• มองชัยชนะถล่มทลายเป็น “สุนทรียศาสตร์”	
มากกว่า “ความโลภ”	206
• อดีตราชาปิศาจแห่ง “อิตาเลียน” ผู้ยิ่งใหญ่	207
• คงอย่าคิดถึงแต่เรื่องของตัวเอง	208
• ผมอยากให้พนักงานมีความสุข	209
• “ความสุข” ที่เราแสวงหาในการทำธุรกิจ	210
• หลุดพ้นจาก “ความโลภ”	212

คอลัมน์ที่ ๖ ดองกิไฮเต้	
ความสุขกับมหาสมุทรสีน้ำเงิน	215
o รูปแบบธุรกิจที่เป็นเอกลักษณ์	
จะช่วยให้เอาชนะถล่มทลาย	215
o ศิลปะดั้งเดิมของดองกิคือ “รูปแบบธุรกิจ	
ที่ไม่เป็นอุตสาหกรรม”	216

๐ เปลี่ยนบ่อน้ำสีน้ำเงินให้กลายเป็นมหาสมุทรสีน้ำเงิน	217
--	-----

บทส่งท้าย วิถีชีวิตของผมคือ การสรรเสริญมนุษยชาติ	219
---	------------

• ที่มาของ “อคติและความเป็นไปได้” • ความกังวลและความสนใจในตัวผู้อื่น • ปาฏิหาริย์แห่งความรู้และประสบการณ์ • ความเมตตาขั้นพื้นฐาน ความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น	219 220 221 222
--	--------------------------

ภาคผนวก “เกินริ้ว” รวมปรัชญาองค์กร ของกลุ่ม PPIH (ข้อความคัดลอก)	224
---	------------

เกี่ยวกับผู้เขียน	237
--------------------------	------------

หน้า

ที่มาของปาฏิหาริย์ ที่ดองกิโฮเต้สร้างขึ้น

สร้างสถิติยอดขายและกำไรเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง 34 ปี

ผมไม่ค่อยปรากฏตัวในสื่อ ผู้อ่านหลายคนจึงอาจไม่รู้ว่าผมเป็นใคร แต่ถึงแม้คุณจะไม่รู้จักผม ก็มั่นใจว่าคุณคงเคยเห็นร้านของผมผ่านตาบ้างสักครั้ง ป้ายชื่อร้านสี่เหลี่ยมและสีแดงเด่นสะดุดตาชื่อ “ดองกิโฮเต้ แหล่งรวมสินค้าลดราคาสุดซ็อก” เมื่อคุณก้าวเข้าไปข้างในร้าน คุณจะพบว่าที่นี่เป็นร้านค้าลดราคาครบวงจร โดดเด่นด้วยความหลากหลายของสินค้าที่มีให้เลือกมากมาย “ตั้งแต่แบรนด์หรูไปจนถึงกระดาสชำระ” ด้วยราคาที่ถูกลือชื่อ

ผมเปิดร้านดองกิโฮเต้แห่งแรกในเซตฟุชู จังหวัดโตเกียว เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1989 ก่อนอายุครบ 40 ปีเล็กน้อย ตลอดระยะเวลา 35 ปีนับแต่นั้นมา เศรษฐกิจของญี่ปุ่นต้องเผชิญกับความท้าทายต่างๆ มากมาย รวมทั้งการบริโภคลดลงอันเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่แตก แต่ดองกิโฮเต้ของเรากียังอยู่บนเส้นทางของการเติบโตอย่างโดดเด่นและต่อเนื่อง

ในปี 2019 บริษัทได้เปลี่ยนชื่อจาก ดองกิโฮเต้โฮลดิ้งส์ (Don Quijote Holdings) เป็นแพน แปซิฟิก อินเตอร์เนชันแนล โฮลดิ้งส์ (Pan Pacific International Holdings ต่อไปนี้จะเรียกว่า PPIH) ซึ่งทำลายสถิติยอดขายและผลกำไรที่เพิ่มขึ้นทั้งหมด 34 ปี ติดต่อกันนับตั้งแต่ก่อตั้ง (ณ ปีงบประมาณสิ้นสุดเดือนมิถุนายน 2023)

การเติบโตอย่างรวดเร็วของบริษัทไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในญี่ปุ่นเท่านั้น ในปี 2006 บริษัทเริ่มขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศ โดยเปิดร้านดองกิโฮเต้ยูเอสเอ (Don Quijote USA) ที่ฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี 2017 เปิดร้านสาขาแรกในเอเชียที่ประเทศสิงคโปร์ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา บริษัทได้ขยายจำนวนร้านค้าในเอเชียเป็นหลัก และตั้งเป้าจะมีสาขาในต่างประเทศประมาณ 140 แห่งภายในปีงบประมาณที่จะสิ้นสุด ณ เดือนมิถุนายน 2025

ปัจจุบัน PPIH เป็นบริษัทจัดจำหน่ายสินค้าระหว่างประเทศที่มีร้านค้า 730 แห่ง และมีพนักงานประมาณ 9,000 คนทั่วโลก และยอดขายต่อปีสำหรับปีงบประมาณนี้ (สิ้นสุดเดือนมิถุนายน 2024) คาดว่าจะต้องมากกว่า 2 ล้านล้านเยนอย่างแน่นอน ในปีงบประมาณสิ้นสุดเดือนมิถุนายน 2018 ยอดขายของบริษัทอยู่ที่ประมาณ 940,000 ล้านเยน ซึ่งหมายความว่า ภายในเวลาเพียง 6 ปี รวมช่วงเวลาการแพร่ระบาดของโควิด - 19 ยอดขายต่อปีเพิ่มขึ้นถึง 2 เท่า

สมัยเป็นเด็กผมต้องเผชิญกับภัยพิบัติ ความยากลำบาก และการต่อสู้ดิ้นรนตลอดเวลา

มาจนถึงตอนนี้ผมพูดถึงแต่เรื่องดี ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งไม่ได้หมายความว่าชีวิตและงานของผมจะเป็นเหมือนการเล่นเรือใบที่ปราศจากคลื่นลมตั้งแต่เริ่มต้น ตรงกันข้าม มันเต็มไปด้วยความโชคร้าย ความยากลำบาก และการต่อสู้ดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา

เมื่อตอนที่ผมยังเด็ก ไม่ว่าจะทำอะไรทำไม่ได้ไม่เสียหมด และต้องทนทุกข์ทรมานกับความรู้สึกหงุดหงิดใจอยู่เสมอ

หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ผมได้งานในบริษัทอสังหาริมทรัพย์เล็กๆ แห่งหนึ่ง แต่หลังจากเข้าทำงานได้เพียง 10 เดือน บริษัทก็ล้มละลาย ตั้งแต่นั้นมาผมก็ไม่ได้มองหางานใหม่อีกเลย แต่เริ่มต้นใช้ชีวิตเตร็ดเตร่ ขาดการยั้งคิด หาเงินเลี้ยงชีพด้วยการพนัน วิธีชีวิตของผมในตอนนั้นเป็นเหมือนภาพแห่งความเสเพล เอาแต่เล่นไพ่จนกระทั่งจนกระทั่งคืน กลับบ้านตอนเช้า ตื่นขึ้นมาตอนเย็น แล้วก็ออกไปเล่นไพ่นกกระจอกอีก

“ไม่ไหวแล้ว ชีวิตแบบนี้มันแย่มากจริงๆ” ผมเริ่มคิดได้ขณะเข้าใกล้วัย 30 ปี จึงตัดสินใจครั้งสำคัญอย่างกล้าหาญ ผมเลิ่งเข้าไปที่ร้านขายสินค้าลดราคาซึ่งเริ่มเปิดตัวขึ้นที่นั่นที่นั่นไปทั่วญี่ปุ่น แล้วตัดสินใจลงทุนด้วยเงินทั้งหมด 8 ล้านเยนที่หามาได้ด้วยควมยากลำบาก เพื่อเปิดร้านขายของทั่วไปเล็กๆ ชื่อ “โตะโระโบอิชิบะ” ในย่านนิชิโอจิคุโบะ โตเกียว ในปี 1978 โดยมีพื้นที่เพียง 55 ตารางเมตร อย่างไรก็ตาม สินค้าที่ซื้อมากกลับขายไม่ออก ขณะที่ยังต้องจ่ายค่าเช่าร้านเดือนละ 200,000 เยน แต่ยอดขายกลับได้ไม่ถึง 10,000 เยนต่อวัน

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังได้เรียนรู้วิธีค้าขายและระคคยโอกาสต่อไป จนในที่สุดผมก็เปิดร้านดองกิโฮเต้ขึ้นมาเป็นแห่งแรกในปี 1989 แต่ในปีแรกที่เปิดร้าน ยอดขายกลับทำได้เพียง 500 ล้านเยนเท่านั้น ส่งผลให้ขาดทุนมหาศาล หลังจากนั้นผมก็ต้องพบกับจุดตกต่ำสุดๆ อยู่หลายต่อหลายครั้ง

เริ่มต้นจาก 0 สู่การสร้างบริษัท ยอดขาย 2 ล้านล้านเยน

สำหรับผม ผู้ที่ไม่มีความรู้ ประสบการณ์ หรือคอนเนกชันใดๆเลย การเข้าสู่ธุรกิจวงการค้าปลีกถือเป็น “การเดิมพันครั้งใหญ่” ในชีวิต ที่เรียกว่าเป็นการเดิมพันก็เพราะมีโอกาสล้มเหลวสูง ถ้าทำผิดพลาด ผมคงต้องไปใช้ชีวิตเป็นคนไร้บ้านอยู่ในกล่องกระดาษแข็งใต้ฟ้าใบกัณน้ำเป็นแน่แท้

ดังนั้นหากพิจารณาจากผลลัพธ์เพียงอย่างเดียว ผมจึงกลายเป็น “ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง” ซึ่งมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ทำได้ เพราะผมเริ่มจาก 0 ไปสู่การสร้างบริษัทมูลค่า 2 ล้านล้านเยนภายในหนึ่งชั่วอายุคนได้สำเร็จ นี่จึงเป็นชัยชนะของคนคนหนึ่งอย่างแท้จริง

เมื่อร้านดองกิโฮเต้เปิดตัว ว่ากันว่าร้านขายสินค้าลดราคาแบบเดียวกันทั้งขนาดเล็กและขนาดกลางนับหมื่นแห่งทั่วญี่ปุ่น แต่ปัจจุบันแทบไม่มีเหลือแล้ว และก็มีดองกิโฮเต้เพียงเจ้าเดียวเท่านั้นที่มียอดขายครอบคลุมอุตสาหกรรมค้าปลีกทั้งหมดในขณะนั้น แม้จะมีเจ้าของธุรกิจจำนวนนับไม่ถ้วนที่มีความสามารถและทุ่มเทมากกว่าผม พวกเขาทำงานหนักปางตายหามรุ่งหามค่ำ แต่กว่าจะรู้ตัวพวกเขาก็หายไปจากธุรกิจนี้เสียแล้ว

แล้วอะไรคือกุญแจสู่ความสำเร็จของผมกันนะ ขณะที่ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมก็ตระหนักได้ว่าทุกอย่างล้วนเป็นเพราะ “โซค” นั่นเอง

คุณควบคุมโชคชะตาของตัวเองได้

“โชค” ที่ผมพูดถึงนี้ไม่ใช่แค่สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคุณ “โชคดี” เท่านั้น แม้กระทั่งตอนนี้ เวลาที่เล่าเรื่องราวชีวิตของผม หลายคนก็มักจะพูดว่า “คุณเป็นคนโชคดีจริงๆ นะ” แต่ผมกลับไม่คิดว่าตัวเองจะโชคดีอะไรเป็นพิเศษ ผมเพียงแต่มีพลังอันแข็งแกร่งที่จะเปลี่ยน “ความโชคร้าย” ที่นำมาซึ่งเคราะห์ภัยให้เป็น “ความโชคดี” ต่างหาก

ผมเชื่อว่าโชคเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ในความเป็นจริง ย่อมมีทั้งคนที่โชคดีและคนที่โชคร้าย ความแตกต่างอยู่ที่ว่าคุณจะใช้โชคที่ได้รับมาอย่างไร กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนที่โชคดีก็คือ “คนที่ใช้โชคทั้งหมดที่มีได้อย่างเต็มที่” นั่นเอง

ส่วนคนโชคร้ายคือ “คนที่ใช้โชคทั้งหมดที่มีได้ไม่เต็มที่” หรือก็คือ “คนที่ไม่ใช้โชคให้เกิดประโยชน์สูงสุด” ผมจะอธิบายรายละเอียดในเนื้อหาหลักนะครับ เพราะยังมีข้อปฏิบัติที่จะทำให้โชคของคุณดีขึ้น หรือแยกลงได้ด้วย ตัวอย่างเช่น การด้นรนในยามโชคร้าย (บทที่ 2) คำพูดและการกระทำกล่าวโทษผู้อื่น (บทที่ 4) เป็นสิ่งที่อาจทำให้โชคของคุณลดลงได้มากที่สุดทีเดียว

กล่าวอีกนัยหนึ่ง โชคเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ด้วยตัวเอง ผมเรียกสิ่งนี้ว่า “การเพิ่มโชคดีให้มากที่สุดและลดโชคร้ายให้น้อยที่สุด” (บทที่ 2) เพราะในชีวิตเราย่อมมีทั้งโชคดีและโชคร้ายเกิดขึ้นสลับกันไป เมื่อโชคร้ายมาเยือน คำถามคือจะลดมันให้เหลือน้อยที่สุดได้อย่างไร และเมื่อโชคกลับมาเยือน คำถามคือทำอย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด หรือทำอย่างไรจึงจะเพิ่มมันให้ได้มากที่สุด เมื่อเกิดเหตุการณ์เลวร้าย อย่าทำอะไรหุนหันพลันแล่น แต่เมื่อได้รับโอกาส จงก้าวไปข้างหน้าอย่างสุดกำลังและฝ่าฟันอุปสรรคไปให้จงได้ นี่คือวิธีที่ผมใช้ในการควบคุมโชคให้เกิดประโยชน์สูงสุดในชีวิตและการทำงานของตัวผม

ยิ่งไปกว่านั้นการเปลี่ยน “โซคส่วนบุคคล” ให้กลายเป็น “โซคส่วนรวม” ในองค์กรยังเป็นการเพิ่มพูนโซคของคุณให้ดียิ่งขึ้นไปอีกได้เช่นกัน

จะว่าไปแล้ว ผมเป็นคนที่เริ่มทำธุรกิจช้า ผมเปิดตัวดองกิโฮเต้ตอนอายุ 39 ปี และหลังจากนั้นประมาณ 10 ปี บริษัทถึงได้เติบโตอย่างรวดเร็ว แต่กว่าจะไปถึงจุดนั้นได้ก็ต้องเผชิญกับความยากลำบาก และต้องต่อสู้ดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา ตอนที่ผลการดำเนินงานของ PPIH เริ่มเติบโตอย่างน่าทึ่งนั้น (ในแง่ของตัวเลข ไมโซัตราเปอร์เซ็นต์) ผมก็อายุเกิน 50 ปีไปแล้ว นอกจากนี้นับตั้งแต่ปี 2010 (ปีที่ผมอายุเกิน 60 ปี) จนถึงปัจจุบัน ยอดขายและผลกำไรก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมากกว่า 4 เท่า

สิ่งที่ผมอยากจะบอกตรงนี้ก็คือ โซคดีหรือโซคร้ายไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะตัวบุคคลเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัท (องค์กร) ซึ่งมีสิ่งที่เรียกว่า “โซคส่วนรวม” อยู่ด้วย และนี่ก็คือปัจจัยสำคัญที่กำหนดการเติบโตและการพัฒนาของบริษัท หากคุณรักษา “โซคส่วนรวม” ดังกล่าวไว้ได้ คุณจะมียอดกำไรที่แข็งแกร่งที่สุด ซึ่งแต่ละคนจะพึงพาและขับเคลื่อนไปได้ด้วยตัวเอง เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น บริษัทย่อมประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ได้แน่นอน

เมื่อมองย้อนกลับไปในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ผลการดำเนินงานของบริษัทชั้นนำในญี่ปุ่น เช่น ผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน กลับลดลงอย่างต่อเนื่องในสัดส่วนผกผันกับความรุ่งเรืองในอดีต แต่ในทางตรงกันข้าม ผลการดำเนินงานของ PPIH เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า 4 เท่า 8 เท่า...เหมือนกับเกมที่เพิ่มทวีคูณ ผมเชื่อว่านี้คือปาฏิหาริย์ที่เกิดจาก “โซคส่วนรวม” ของบริษัทเรา

“ความจริงอันยิ่งใหญ่” เกี่ยวกับโชคที่ไม่มีใครพูดถึง

โชคไม่ใช่สิ่งที่เป็น “ชะตากรรม” แต่อย่างใด มันเป็นสิ่งที่ควบคุมได้มากเท่าที่คุณต้องการ โดยขึ้นอยู่กับทัศนคติของคุณเอง อย่างไรก็ตามคนส่วนใหญ่ไม่เผชิญหน้ากับโชคโดยตรง หรือไม่พูดถึงโชคอย่างจริงจัง พวกเขาสนใจเพียงแค่ “โชคดี” หรือไม่ก็ “โชคร้าย” เท่านั้น

แน่นอนว่ายังมีเรื่องโชคร้ายบางอย่าง เช่น การประสบภัยพิบัติ ซึ่งตัวเราคนเดียวไม่อาจช่วยอะไรได้

ผมไม่มีเจตนาจะได้แย้งนิยามของโชคที่ว่า “โชคเป็นสิ่งที่อยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์” หรือความคิดที่ว่า “โชคเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดมาจากฟากฟ้า” นะครับ แต่ผมเกลียดคำว่า “ปล่อยให้เป็นไปตามโชคชะตา” ที่สุด เพราะผมเชื่อว่าโชคเป็นสิ่งที่คุณสามารถสร้างให้ตัวเองได้

โชคคือ “ความจริงอันยิ่งใหญ่” ที่ไม่มีใครพูดถึง เมื่อมองย้อนกลับไปในชีวิตของผม ผมมักจะตกอยู่ภายใต้อำนาจของโชคที่มีพลังมหาศาล แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องดิ้นรนเพื่อควบคุมมันด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ผมจึงศึกษาเรื่องโชคในแบบฉบับของผมเองด้วยแนวคิดเชิงวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการชนะ ทำความเข้าใจและขัดเกลาทั้ง “โชคส่วนบุคคล” และ “โชคส่วนรวม” จนสมบูรณ์แบบผมจึงพูดได้อย่างมั่นใจว่า นี่คือเหตุผลว่าทำไมผมและ PPIH จึงเจริญรุ่งเรืองในทุกวันนี้

ด้วยความหมายเช่นนี้ ผมถือว่าตัวเองเป็น “พยานแห่งโชคที่ยังมีชีวิต” ตัวผมจึงมีคุณสมบัติที่จะพูดถึงเรื่องนี้จากมุมมองที่ไม่เหมือนใคร

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การใช้ชีวิตจริงที่มีโซคมาเกี่ยวข้อง

หนังสือเล่มนี้ถือได้ว่าเป็นเรื่องราวการใช้ชีวิตจริงที่มีโซคมาเกี่ยวข้อง โดยที่ผมจะไม่เล่นล้นหรือสนทนาโต้ตอบแบบเซนให้ดูเหนือจริงและเข้าใจยากเลย ผมตั้งใจจะแนะนำวิธีการที่เชื่อถือได้และมีประสิทธิผลที่สุดตามที่เคยใช้มาตลอด ด้วยเนื้อหาที่สมเหตุสมผล ไม่เพ้อฝัน แต่เป็นความจริง ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จะเน้นข้อปฏิบัติจริง ซึ่งมีจุดยืนและมุมมองที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากหนังสือแนวคิด หนังสือปรัชญา และหนังสือศาสนาที่เกี่ยวกับเรื่องของโซคทั้งหลาย

สุดท้ายนี้ ผมอยากพูดถึงบางประเด็นที่ควรคำนึงถึงเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้

ในหนังสือเล่มนี้ บทที่ 1 - 5 มีเนื้อหาเน้นอธิบายเรื่อง “โซคส่วนบุคคล” ในขณะที่บทที่ 6 และ 7 เน้นอธิบายเรื่อง “โซคส่วนรวม” นอกจากนั้นตั้งแต่บทที่ 8 จนถึงบทส่งท้าย ผมจะแบ่งปันประสบการณ์และความคิดของผมเกี่ยวกับ “โซคโดยรวม” ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่าง “โซคส่วนบุคคล” กับ “โซคส่วนรวม” เข้าด้วยกัน

ถ้าโซคส่วนบุคคลไม่ดี ก็จะทำอะไรไม่สำเร็จ

สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่า ถ้าโซคของแต่ละคนไม่ดี โซคส่วนรวมก็จะไม่ดีไปด้วยเช่นกัน พุดง่ายๆ คือ “ถ้าโซคส่วนบุคคลไม่ดี ก็ทำอะไรไม่สำเร็จ”

นอกจากนี้สำหรับเจ้าของธุรกิจเช่นผม ถ้าผมไม่ได้พรั่งพร้อมไปด้วยโชคส่วนรวมแล้ว โชคส่วนบุคคลก็肯定不会ดีขึ้น หมายความว่าทั้งสองสิ่งนี้เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดและแยกจากกันไม่ได้ ดังนั้นผมจึงเชื่อมั่นว่าโชคของแต่ละคนคือจุดเริ่มต้นของความสำเร็จและความสุข

แต่ก่อนอื่นการทำให้โชคส่วนบุคคลของคุณดีขึ้นเป็นสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด

เอาละ ถึงเวลาที่ผมจะพาทุกคนไปสำรวจเรื่องราวเกี่ยวกับ “โชค” แล้ว รับประกันได้ว่าเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณจะพบเคล็ดลับซึ่งช่วยให้โชคของคุณดีขึ้นอย่างแน่นอน

บทที่ 1

พจนานุกรมสู่ดินแดนแห่งโซคลาก
ที่ยังไม่เคยถูกสำรวจมาก่อน

หยุดความคิดเดิมๆ เกี่ยวกับเรื่อง “โชค”

จริงๆ แล้ว “โชค” คืออะไรกันแน่ ก่อนอื่นขอให้ผมได้อธิบายมุมมองต่อคำถามพื้นฐานอันลึกซึ้งนี้เสียก่อน

ในความคิดของผม “โชค” คือผลลัพธ์ที่ชีวิตของคนคนหนึ่งประสบความสำเร็จ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำว่า “โชคดี” หมายความว่า การที่คนคนหนึ่งต้องเผชิญกับความยากลำบาก แต่ด้วยความพยายามและต่อสู้ดิ้นรนของเขา ทำให้ชีวิตก้าวไปในทิศทางที่ดีขึ้น

โชคเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับจักรวาลอันกว้างใหญ่และไร้ขอบเขต ทั้งยากจะเข้าใจภาพรวมและแก่นแท้ของมันได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อมั่นอย่างยิ่งว่าเราไม่ควร “หยุดคิด” เรื่องโชคไปง่ายๆ เพียงเพราะเหตุผลดังกล่าว เพราะเมื่อมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เรามักจะพยายามเข้าถึงความจริงของโลกนี้ด้วยการตั้งคำถาม พิสูจน์คำถามเหล่านั้น และคิดอย่างต่อเนื่อง

ตัวอย่างเช่น ในปัจจุบันเรารู้เรื่องเกี่ยวกับจักรวาลเพียงน้อยนิด แต่มนุษย์ได้สังเกตการเคลื่อนที่ของวัตถุบนท้องฟ้ามาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เราพัฒนาระบบฟิสิกส์ ผลักดันการสำรวจ และพัฒนาอวกาศอย่างกระตือรือร้น ถึงแม้จะมีอีกหลายสิ่งในชีวิตที่เรา还不知道 แต่การแพทย์ก็ยิ่งก้าวหน้าไปมากจนเรากำลังก้าวเข้าสู่ “ยุคแห่งอายุขัย 100 ปี”

ในทางกลับกัน ด้วยเหตุผลบางประการผู้คนกลับเลิกคิดเรื่องโชคอย่างจริงจัง โดยมองว่าโชคเป็นสิ่งที่ช่วยไม่ได้และอยู่นอกเหนือความเข้าใจของมนุษย์ ส่งผลให้เกิดความคิดเกี่ยวกับโชคอย่างไร้เหตุผล ซึ่งคาดเดากันไปต่างๆ นานา เช่น “สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นล้วนขึ้นอยู่กับโชคเท่านั้น” ตลอดจนวาทกรรมเชิงไสยศาสตร์ว่า

โซคเป็นสิ่งลึกลับที่แพร่หลายไปทั่ว ทั้งที่เป็นเรื่องซึ่งไม่มีมูลความจริงแต่อย่างใด

หากเราไม่หลุดพ้นจาก “ความคิดเดิม ๆ เกี่ยวกับโซค” เรา ก็จะไม่เห็นความก้าวหน้า หรือไม่ได้พัฒนาโซคให้ดีขึ้น

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผมต้องดิ้นรนเพื่อควบคุมโซค แม้ว่า ความเป็นจริงอันยิ่งใหญ่ของโซคจะทำให้ผมหัวหมุนก็ตาม แต่ผมเชื่อว่าผมได้เผชิญกับโซคมากกว่าใครๆ และสั่งสมหลักฐานต่างๆ มากมาย จากประสบการณ์นี้เองที่ทำให้ผมพูดได้อย่างมั่นใจว่า **ผมมีวิธี จะทำให้โซคของคุณดีขึ้นหรือแย่งได้อย่างแน่นอน**

ผมจะอธิบายรายละเอียดของวิธีการไว้ในแต่ละบท แต่ก่อนอื่น ขอพูดถึงชีวิตและวิธีดำเนินชีวิตของผมเองตามลำดับเวลาก่อนนะครับ

ความรู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยกตั้งแต่สมัยเด็ก

ผมเกิดในปี 1949 (ปีปฏิทินญี่ปุ่นคือปีโซวะที่ 24) ที่เมืองโอซากะ จังหวัดคิฟุ พ่อของผมเป็นครูสอนที่โรงเรียนมัธยมปลายสาย อุตสาหกรรม ส่วนแม่ของผมเป็นแม่บ้าน เราเป็นครอบครัวชนบท ธรรมดาๆ พ่อเป็นคนเข้มงวดเหมือนคนที่เป็นครูทั่วไป และไม่ดื่ม แอลกอฮอล์หรือสูบบุหรี่เลย ผมในฐานะลูกชายคนโตจึงถูกพ่อ เข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ ผมถูกสั่ง “ห้ามไม่ให้ดูทีวีช่องอื่น นอกจาก ช่อง NHK”

เมื่อมองดูพ่อผู้ซึ่งใช้ชีวิตแบบเดิมไปวันๆ และกังวลกับทุกเรื่อง แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ก็ตาม ผมพลันรู้สึกต่อต้านและคิดว่า “การใช้ชีวิตแบบพ่อไม่สนุกเลย แถมยังน่าเบื่อมากด้วย” ทว่าตอนนี้ ผมกลับรู้สึกเห็นอกเห็นใจและขอบคุณพ่อที่ทำงานอย่างหนักเพื่อ

เลี้ยงดูลูกๆ ในช่วงหลังสงครามอันโหดร้าย แต่ในเวลานั้นความรู้สึก
ของผมที่ว่า “ผมจะต้องมีชีวิตที่แตกต่างจากพ่อให้ได้” กลับท่วมท้น
มากขึ้นเรื่อย ๆ พ่อของผมซึ่งเป็นครูจึงกลายเป็น “ตัวอย่างเชิงลบ”
ของผมโดยแท้

ผมค่อนข้างเป็นคนแปลก ๆ มาตลอด เป็นเด็กที่ทั้งบ้าบิ่น
ซุกซน และยังเป็นเหมือนปีศาจชั่วร้ายอีกด้วย ผมมีความมั่นใจ
ในตัวเองอย่างผิด ๆ และเพราะผมตัวค่อนข้างใหญ่เมื่อเทียบกับเด็ก
รุ่นราวคราวเดียวกัน แขนก็แข็งแรง ชอบการแข่งขันเป็นชีวิตจิตใจ
ผมจึงได้เป็นหัวหน้าแก๊งของเด็กๆ ในชั้นประถมและมัธยมต้น แน่แน่นอน
ว่าผมเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่ต้องนั่งเฝ้าๆ ที่โต๊ะฟังครูสอนก็รู้สึก
ทรมานเหลือเกินแล้ว

ตั้งแต่เด็กๆ ผมก็รู้ว่าตัวเองมี “ทักษะพิเศษ” บางอย่าง ผมเก่ง
ในการคิดสิ่งที่คนอื่นคิดไม่ถึง และลงมือทำด้วยตัวเอง ผมยังม
ีความสามารถในการดึงดูดผู้คนรอบตัวให้เข้ามามีส่วนร่วม และทำให้
พวกเขาเข้ามาอยู่ในกลุ่มของผมได้ด้วย ผมจึงคิดว่าตัวเองเก่งในการ
“กุมหัวใจของผู้คน” แต่ “ความสามารถในการดึงดูดผู้คนเข้าสู่วงร
อบแห่งความหลงใหล” อาจเป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวผมมาตั้งแต่เกิดเลยก็ว่าได้

ทว่าในวัยเด็กผมมักถูกต่อต้านจากคนอื่นอยู่เสมอ สุดท้ายแล้ว
ผมจึงต้องใช้ความแข็งแกร่งของตัวเองทำให้ลูกน้องอยู่ได้อาณัติ และ
แม้ว่าผมจะเป็นหัวหน้าแก๊ง แต่กลับไม่มีเพื่อนแท้เลยสักคนเดียว
ผมไม่สนใจรายการโทรทัศน์หรือหนังสือการ์ตูนที่ได้รับความนิยม
ในขณะนั้น และผมยังเกลียดการออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ด้วย

ผมรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนเดียวที่แปลกแยก ไม่เข้ากับใครเลย...
และโดดเดี่ยวมาตลอดตั้งแต่อายุ 10 ขวบ ในขณะที่ตระหนักถึง
เอกลักษณ์ของตัวเองเช่นนี้ ผมจึงพยายามแสดงแต่ด้านปกติเพื่อ

ไม่ให้แปลกแยกจากคนอื่น แต่ในขณะที่ใช้ชีวิตแบบนี้ กลับมีบางอย่างที่เหมือนกับสัญชาตญาณกำลังเกิดขึ้นภายในตัวผม

“ผมจะประสบความสำเร็จอย่างมาก หรือไม่ก็ล้มเหลวครั้งใหญ่”

ตั้งแต่วัยเด็ก ผมมองเห็นล่วงหน้าว่าตัวเองจะใช้ชีวิตอย่างเต็มที่แต่ไม่ยืนยาวนัก และอนาคตจะมีทั้งขึ้นและลง ชีวิตต้องพบกับคลื่นขนาดใหญ่และเล็ก

ความล้มเหลวในวัยเยาว์

แม้จะเป็นเด็ก แต่ผมก็เบื่อชีวิตในเมืองเล็กๆ เต็มทนแล้ว ผมอยากหนีไปจากบ้านและเมืองในท้องถิ่นที่ค่อนข้างอนุรักษ์นิยม จึงพยายามเข้าเรียนมหาวิทยาลัยในตัวเมือง ตั้งแต่ช่วงฤดูใบไม้ร่วงของการเรียนชั้นมัธยม 6 ผมก็เริ่มตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างหนัก จนในที่สุดก็สอบเข้าคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเคโอได้สำเร็จ

แต่ทันทีที่ผมเริ่มเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ผมก็ต้องทุกข์ทรมานจากความรู้สึกอิจฉา ต่ำต้อย และเสียใจอย่างรุนแรง เพราะเพื่อนร่วมชั้นรอบตัวล้วนแต่เป็นคนหนุ่มที่เท่และมีระดับเอามากๆ โดยเฉพาะ “หนุ่มเคโอ” ของแท้ที่มาจากโรงเรียนในสังกัดมักจะขับรถพาแฟนสาวตระเวนไปรอบๆ ในขณะที่ผมแต่งตัวเซยๆ ด้วยกางเกงยีน เสื้อสเวตเตอร์ และรองเท้าเกียะ อย่าว่าแต่จะคุยกับสาวเลย แม้จะสบตาใครยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ ผมรู้สึกอิจฉาจริง ๆ และคิดในใจว่า “โอ้โฮ หนุ่มๆ พวกนั้นโคตรดีชะมัด”

ในขณะที่เดียวกันผมก็ปฎิญาณกับตัวเองว่า “ฉันจะไม่เป็นมนุษย์เงินเดือน และจะไม่ทำงานเป็นลูกน้องคนพวกนี้เด็ดขาด ดังนั้น

“ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนอกจากต้องทำธุรกิจของตัวเอง” และนั่นก็คือจุดเริ่มต้นในฐานะผู้ประกอบการของผม

ในที่สุดผมก็เข้ากับคนรอบข้างไม่ได้เลย ผมหยุดไปมหาวิทยาลัยประมาณ 2 สัปดาห์ และเริ่มใช้เวลาวันๆ กับการเล่นไพ่จนกระทั่งจนแน่นอนว่าผมต้องเรียนซ้ำชั้นตั้งแต่ปีแรก และเมื่อพ่อของผมรู้เรื่องนี้ ท่านก็หยุดส่งเงินให้ ในสมัยนั้นไม่ใช่ยุคที่คุณจะเลือกงานพาร์ทไทม์ได้เหมือนปัจจุบัน ผมจึงต้องหาเงินเลี้ยงชีพด้วยความยากลำบาก โดยอดสัปดาห์ตัวเองให้เหมือนคนงาน แล้วไปทำงานเป็นคนงานขนส่งสินค้าลงเรือ และงานอื่นๆ ซึ่งต้องนอนค้างแรมในแหล่งรวมที่พักราคาถูกย่านโคโคโบโกโจ เมืองโยโกฮาม่า

การดำเนินธุรกิจอันไร้หลักจริยธรรม ที่ได้เรียนรู้กับตัวเอง

หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ผมได้ทำงานกับบริษัทอสังหาริมทรัพย์เล็กๆ แห่งหนึ่งเพื่อเรียนรู้วิธีการเป็นผู้บริหาร แต่กลับกลายเป็นว่าที่นั่นเป็นสถานที่ที่เลวร้ายมาก บริษัทนั้นดำเนินธุรกิจโดยไร้จริยธรรม ไม่มีความซื่อสัตย์ โดยขายที่ดินรกร้างให้เป็น “ที่ดินสำหรับบ้านพักตากอากาศ” จากราคา 500 เยนต่อ 3.3 ตารางเมตร ในราคา 10,000 เยน

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมเคยเจอเหตุการณ์ที่มีลูกค้ารายหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะตกลงเซ็นสัญญาซื้อขายกันแล้วได้นำเงิน 2 ล้านเยนมาจ่าย แต่เจ้านายกลับบอกผมว่า “ให้ลูกค้าไปขอยืมเงินจากญาติมาเพิ่มอีก 1 ล้านเยน แล้วค่อยขายออกไป” ผมเหลืออดกับวิธีการที่พวกเขาหลอกลวงคนดี ๆ จริง ๆ และเมื่อคิดได้ว่า “ควรลาออกจากบริษัทแบบนี้” บริษัทก็ล้มละลายเสียก่อน

คุณอาจคิดว่านี่เป็นเรื่องของความโชคร้าย เพราะเพิ่งเข้าทำงานได้เพียง 10 เดือนบริษัทก็ล้มละลายเสียแล้ว แต่บอกได้เลยว่าในระยะยาวเหตุการณ์นี้กลับกลายเป็นความโชคดีสำหรับผม เพราะมันทำให้ผมได้เรียนรู้กับตัวถึงสิ่งที่ไม่ควรทำในชีวิตอย่างเด็ดขาด กล่าวคือ ผมได้เห็นตัวอย่างของพฤติกรรมทั่วไปที่นำโชคร้ายมาให้แล้ว บริษัทส่วนใหญ่ที่ประกอบธุรกิจด้วยความละโมภเช่นนี้มักเป็นบริษัทสีดำ¹ ซึ่งบริหารงานโดยผู้นำเผด็จการ

การกระทำที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมของบริษัทสีดำหรือบริษัทที่เป็นระบบเผด็จการ ถือเป็นหนึ่งในปัจจัยที่นำโชคร้ายมาให้อย่างแน่นอน ผมจึงให้คำมั่นกับตัวเองอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ทำงานแบบนี้อีกเด็ดขาด

ก้าวพลาดเพียงครั้งเดียว ก็อาจกลายเป็นคนไร้บ้านได้

หลังจากบริษัทล้มละลาย ผมก็ไม่ได้มีความตั้งใจจะหางานใหม่อีกเลย ผมคิดอยากจะเป็นอิสระในสักวันหนึ่ง แต่ถ้าเลือกกลับไปทำงานในบริษัทเล็กๆ หรือยอมกลับไปทำงานในบริษัทธรรมดาๆ ไม่ว่าจะแบบไหนก็คงต้องใช้ชีวิตเหมือนสุนัขขี้แพ้ไปตลอดกาล ซึ่งนี่เป็นสิ่งเดียวที่ผมเกลียดเหลือเกิน จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมกระโจนเข้าสู่ชีวิตซึ่งค่อนข้างแหวกแนว นั่นคือ ชีวิตของคนไร้บ้านที่ไม่มีงานประจำ

¹ บริษัทที่เอาเปรียบพนักงาน เช่น มีชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน ไม่จ่ายค่าทำงานล่วงเวลา มีสภาพการทำงานที่ผิดกฎหมายแรงงาน

ตอนนี้ผมพูดเรื่องนี้ได้เต็มปาก เพราะเวลากี่ล่วงเลยมานานแล้ว ในตอนนั้นผมใช้ชีวิตอยู่ในโลกของไฟนกระจอกในฐานะนักพนันมืออาชีพ ทักษะเดียวที่ผมเหลืออยู่หลังจากถูกต้อนให้จนมุมของชีวิตก็คือ ไฟนกระจอก สิ่งนี้เป็นผลพลอยได้จากการที่ผมทุ่มเทเล่นมันในช่วงเรียนมหาวิทยาลัย และเมื่อเรียนจบ ทักษะของผมก็เทียบได้กับมืออาชีพแล้ว

ในตอนนั้นมีร้านไฟนกระจอกให้เล่นฟรีเพียงไม่กี่ร้าน ผมจึงไปที่ร้านไฟนกระจอกทั่วไป และเมื่อโต๊ะไหนขาดคนเล่น ผมก็จะเข้าไปนั่งตรงที่ว่าง ต่อสู้สุดใจขาดดินรากับว่าตัวเองยืนอยู่บนขอบผา ผมคิดอยู่แต่ว่า ถ้าแพ้ที่นี้ก็จะมีหนทางไหนให้ไปได้อีกแล้ว จึงเล่นชนะครึ่งแล้วครึ่งเล่า ผมต้องดิ้นรนต่อสู้กับโชคแบบนี้ทุกวัน หาเงินเพื่อความอยู่รอดไปวัน ๆ เท่านั้น

นอกจากนี้สิ่งที่ผมอยากจะทำก็คือ เงินทุนที่ใช้ในการเปิดร้าน “โคะโระโบอิชิยะ” ในเวลาต่อมา (ประมาณ 8 ล้านเยน) ผมก็ได้มาจากการเล่นไฟนกระจอกนี่ละ ผมเก็บสะสมไว้อย่างเอาเป็นเอาตายเลยทีเดียว ได้กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผมใช้ดอกผลจากการพนันมาเป็นเมล็ดพันธุ์ในการเริ่มต้นธุรกิจ กระทั่งสร้างบริษัทที่มีมูลค่า 2 ล้านล้านเยนได้ โดยปกติแล้ว ผู้คนหาเงินได้จากธุรกิจและสูญเสียมันไปเพราะการพนัน กรณีของผมจึงหาได้ยากมาก

ผมในตอนนี้อาจเป็นคนที่โลกเรียกกันว่ามหาเศรษฐี แต่ในตอนนั้นผมคิดว่าตัวเองไม่ต่างอะไรกับคนไร้บ้านที่ต้องนอนภายใต้ผ้าใบกันน้ำสีฟ้า และเข้าแถวรอรับอาหารจากโรงทานในสวนสาธารณะหรือสถานที่อื่นๆ เลย ผมไม่ได้พูดเกินจริงนะครับ ในช่วงเวลาที่เป็นคนงานค่าจ้างรายวันที่ทำเรือ ชีวิตของผมเหมือนเดินอยู่บนขอบรั้วของความยากจนจริงๆ ถ้าก้าวพลาดไปเพียงครั้งเดียว คงได้เป็นคนไร้บ้านไปตลอดชีวิตอย่างแน่นอน

สิ้นสุดวันเวลาของการไม่มีงานเป็นหลักแหล่ง

หลังจากผ่านไป 6 ปี ชีวิตเช่นนั้นก็สิ้นสุดลง วิถีชีวิตของผมก่อนหน้านี้คือวัน ๆ เอาแต่เล่นไพ่นกกระจอกทั้งคืน กลับบ้านตอนเช้า ตื่นอีกครั้งตอนเย็น แล้วออกไปเล่นไพ่นกกระจอกอีก ขณะที่ผมมุ่งหน้าไปสถานีรถไฟเพื่อกลับบ้านในตอนรุ่งสาง ผู้โดยสารที่เดินทางไปทำงานต่างก็ลงจากรถไฟพร้อมกัน มีผมเพียงคนเดียวที่เดินทางสวนกับพวกเขา ทุกครั้งที่เห็นเช่นนั้น มันจะตอกย้ำด้วยความเศร้าใจว่า “ผมกำลังทำสิ่งที่แปลกแยกจากคนทั่วไปในสังคมสินะ” ผมเพิ่งตระหนักได้หลังจากเวลาล่วงเลยมาช้านานถึงความจริงที่แสนจะธรรมดาว่า “ให้ตายสิ ผมอุตส่าห์เรียนจนจบมหาวิทยาลัย แล้วนี่วัน ๆ มัวแต่นั่งทำอะไรอยู่

“ผมต้องทำธุรกิจอะไรสักอย่างแล้วละ จะเอาชีวิตมาจบกับการเป็นอันธพาลไพ่นกกระจอกไม่ได้!”

ในขณะที่ผมเริ่มมีความคิดเช่นนั้น ด้วยโชคช่วย (หรืออาจจะไม่ใช่) ผมเองกำลังจะถูกไล่ออกจากโลกแห่งไพ่นกกระจอกแล้วเช่นกัน เพราะถึงแม้ผมจะเป็นชายหนุ่มวัยเพียง 20 ปี แต่กลับเล่นไพ่นกกระจอกเก่งจนอาจเกินตัว ยิ่งชนะมากเท่าไร ผู้คนก็ยิ่งเมินผมมากขึ้นเท่านั้น การหาคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อก็ยิ่งยากขึ้น พูดอีกอย่างก็คือ ผมกำลังใกล้จะตกงานแล้ว จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องวางมือจากวงการนี้

เมื่อลองคิดว่าแล้วจะทำอะไรได้บ้าง ผมก็ตระหนักได้ว่าตัวเองไม่มีทักษะ เส้นสาย หรือเงินทอง ทางเลือกเดียวที่มีก็คืองานขายของเท่านั้น

ในช่วงเวลานั้นร้านค้าลดราคาเริ่มผุดขึ้นทั่วญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นร้านไหน ผมก็พบแต่เจ้าของร้านที่ดูไม่เป็นมิตรและไม่แม้แต่จะเอ่ยคำทักทาย ผมจึงเกิดความคิดในทางกลับกันว่า “นี่แหละคือสิ่งที่ผมก็ทำได้”

แนวคิดเกี่ยวกับ “โชค” ที่จริงแท้แน่นอน

ดังนั้นในปี 1978 ผมจึงเปิดร้านขายสินค้าลดราคาชื่อ “โตะโระโตะ อิจิยะ” ในย่านนิชิโจกุโบะ โตเกียว ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นร้านต้นแบบของดองกิโฮเต้ ตอนนั้นผมอายุ 29 ปี เล่นเล่นไพ่จนกระเจกแล้ว และได้ทำงานที่ถูกต้องตามกฎหมายเสียที ผมตั้งใจจะนำทุกสิ่งที่ได้เรียนรู้มาในช่วง 6 ปีที่ใช้ชีวิตเป็นคนงานค่าจ้างรายวันมาใช้กับธุรกิจและการบริหารจัดการในอนาคต ช่วงเวลา 6 ปีนั้นจึงถือเป็นจุดเริ่มต้นของผม ส่วนร้านเล่นไพ่จนกระเจกคือที่ที่เต็มไปด้วยปีศาจและสัตว์ประหลาด ผมได้พบกับคนมาทุกประเภทแล้ว ในการต่อสู้ศึกแห่งโชคกับพวกเขาที่ถึงขนาดต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายนั้น ผมคิดว่าตัวเองได้เรียนรู้วิถีเอาชนะชีวิต ซึ่งเรียกว่าเป็น MBA ในชีวิตจริงเลยก็ว่าได้

แน่นอนว่านี่คือ “การเรียนรู้จากประสบการณ์” ซึ่งตรงข้ามกับหลักสูตร MBA (Master of Business Administration) ในเชิงวิชาการโดยสิ้นเชิง แต่กลับเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อชีวิตการเป็นนักธุรกิจของผมในเวลาต่อมา

เมื่อใดก็ตามที่ผมเผชิญหน้ากับกำแพงอุปสรรค ผมจะพิจารณาโดยคำนึงถึงประสบการณ์ในอดีต ตั้งสมมติฐานกับตัวเอง แล้วทดสอบโดยลงมือปฏิบัติจริง **สมมติฐานและการตรวจสอบนี้ผมทำซ้ำๆ จนยืนยันในปัจจุบันได้แล้ว** ข้อสันนิษฐานของสมมติฐานนี้ก็คือความคิดที่ว่า “โชค” เป็นสิ่งที่ “มีอยู่จริง”

“โดะโระโบอิจิยะ” ร้านต้นแบบของดองกิโฮเต้

ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม ด้วยการใช้กลยุทธ์ “ข้อห้าม”

หลังจากเปิดร้านโดะโระโบอิจิยะแล้ว ผมก็ยังประสบปัญหาต่างๆ มากมายอยู่อีกพักหนึ่ง นั่นเป็นเพราะการเริ่มต้นธุรกิจด้วยความเป็นมือสมัครเล่นที่ไม่มีประสบการณ์กับแนวคิดที่ว่า “อะไรๆ ก็ขายได้ถ้าราคาถูก” จึงไม่ง่ายเลยที่จะดำเนินการได้อย่างราบรื่นตั้งแต่ต้น

ถึงกระนั้นผมก็ไม่ย่อท้อและต่อสู้อย่างสุดกำลัง รวบรวมว่าชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ด้วยการปรับเปลี่ยนรูปแบบของร้านให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ภายใต้แนวคิดที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะกระตุ้นประสาทสัมผัสทั้งห้าของลูกค้าได้มากที่สุด ในที่สุดผมจึงสร้างสรรค์รูปแบบร้านให้มี “การตั้งโชว์สินค้าแบบอัดแน่น” “มีป้ายแสดงสินค้าละลานตา” และ “เปิดตลอดคืน” ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นลักษณะเฉพาะอันโด่งดังของร้านดองกิโฮเต้ไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อย่างไรก็ตาม ด้วยการใช “กลยุทธ์ที่เป็นเหมือนข้อห้าม” อย่างต่อเนื่อง ทำให้โดะโระโบอิจิยะเติบโตเป็นร้านค้าที่มีเอกลักษณ์และประสบความสำเร็จสูง

.....

“โชค” กับ “ชะตา” ไม่เหมือนกัน เพราะ “โชค” คือสิ่งที่คุณบริหารจัดการได้

ในโลกนี้ย่อมมีทั้ง คนที่โชคดี และ คนที่โชคร้าย
ความแตกต่างอยู่ที่ว่าคุณจะใช้โชคที่ได้รับมาอย่างไร

คนโชคดีคือ คนที่ใช้โชคทั้งหมดที่มีได้อย่างเต็มที่
ส่วนคนโชคร้ายคือ คนที่ไม่ใช้โชคให้เกิดประโยชน์สูงสุด

เรียนรู้วิธีควบคุม โชคดี ได้ด้วยตัวคุณเอง
จากประสบการณ์ตรงของ ทาคาโอะ ยาสึดะ ผู้ก่อตั้งร้านดองกิโฮเต้
ที่ได้คลี่คลายแห่ง โชค มาอย่างโชคชะตาในระดับล้านล้านเยน

นี่คือหนังสือที่จะทำให้มุมมองเรื่องโชคของคุณเปลี่ยนไป!

.....

หมวดจิตวิทยาพัฒนาตนเอง

ISBN 978-616-18-7588-6

Cover Design: FIELD

285 บาท